

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Cabinet Secretar General

București, 23. 09. 2009
Nr. 51/5880

Domnului

**IOAN VIDA
Președintele Curții Constituționale**

Stimate domnule președinte,

În temeiul dispozițiilor art.27 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă trimitem alăturat sesizarea formulată de un număr de 90 parlamentari, referitoare la neconstituționalitatea Legii educației naționale.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

Gheorghe Barbu

Parlamentul României Camera Deputaților

telefon: (021) 414 10 70

fax: (021) 414 10 72

email: pnl@cdep.ro

București, 23 septembrie 2009

Către,

Secretariatul General al Camerei Deputaților

Domnului Gheorghe Barbu

Domnule Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție, și în baza art. 27, alin (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă înaintăm **Sesizarea** la Curtea Constituțională cu privire la Proiectul Legii educației naționale (**PL – x 393 / 07.09.2009**) adoptat de Parlamentul României, în data de 15.09.2009, prin asumarea răspunderii Guvernului în fața Parlamentului în ședința comună a celor două Camere.

Lider Grup PNL,
Calin Popescu Tariceanu

Lider Grup PNL Senat,
Puiu Hașotti

Parlamentul Romaniei

Camera Deputatilor

telefon: (021) 414 10 70

fax: (021) 414 10 72

email: pnl@cdep.ro

DOMNULUI PROF. UNIV. DR. IOAN VIDA PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Stimate domnule Președinte,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României, al art. 11 lit. a) raportat la art. 15 alin. (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, deputații Partidului Național Liberal înscriși pe lista anexată formulează prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a unor prevederi din Legea educației naționale, adoptată de Guvernul României prin procedura angajării răspunderii în fața Parlamentului, în data de 15 septembrie 2009.

Caracterul acestei inițiative legislative este unul organic.

În fapt, noi semnatarii prezentei sesizări considerăm că prevederile următoarelor articole sunt neconstituționale, astfel:

1. Primul aspect de neconstituționalitate a legii

Intrând în analiza textelor legii educației naționale, constatăm că la art. 251, se creează o incompatibilitate sui generis a cadrelor didactice care ocupă o funcție administrativă de conducere și anume, director sau director adjunct, la o unitate de învățământ.

Facem de la bun început precizarea că, această „incompatibilitate” este prevăzută în lege doar pe perioada funcției de director, respectiv director adjunct, fără a avea o importanță dacă înainte cu o zi de începerea mandatului avea calitatea de membru de partid sau a unei asociații sau fundații asimilate sau aservite unui partid politic. Deci, din capul locului, apartenența politică este doar una formalistă, dacă ar fi să analizăm textul de lege după declarațiile reprezentanților guvernului, pentru că, teoretic, este posibil ca o persoană să fie președinte de partid sau membru marcant al acestuia, iar de a doua zi, să poată fi director de școală după demisia sa din partid și pe cale de consecință, cerința „depolitizării” sistemului de învățământ s-a realizat.

Analizând însă Constituția la art. 40 alin. 3 : „*Art. 40 (3) Nu pot face parte din partide politice judecătorii Curții Constituționale, avocații poporului, magistrații, membrii activi ai armatei, polițiștii și alte categorii de funcționari publici stabilite prin lege organică.*” constatăm că, pentru a exista interdicția de a fi membru al unui partid politic, persoana trebuie să aibă o calitate imperativ prevăzută de lege, ceea ce îndeobște, se numește *calitate specială*.

Calitatea specială, prevăzută de Constituție este cea de judecător la Curtea Constituțională, Avocat al Poporului, magistrați, militari activi, polițiști sau alte categorii de funcționari publici, stabilite de lege organică. Pe cale de consecință, în absența unei prevederi că directorii sau directorii adjuncți din unitățile de învățământ ar fi funcționari publici cu calitate specială, nu se poate accepta ca prin această lege să se stabilească o incompatibilitate „proprie” acestora.

Constatăm că, de fapt, unei categorii socio-profesionale i s-au stabilit incompatibilitățile, fără a li se stabili însă și drepturile și obligațiile proprii funcționarilor publici, așa cum sunt ele reglementate în Legea nr.188/1999.

Cadrelor didactice, indiferent dacă aceștia dețin o funcție de conducere în cadrul unităților de învățământ sau nu, ele nu sunt funcționari publici și nu li se aplică statutul funcționarului public, ci statutul cadrelor didactice care însă, prin dispozițiile actului normativ criticat prin prezenta, se abrogă potrivit art. 331.

Pe cale de consecință, cadrelor didactice directori și directori adjuncți ai unităților de învățământ, după intrarea în vigoare a legii educației naționale, nu li se poate aplica nici statutul funcționarilor publici și nici statutul cadrelor didactice.

Astfel, avem de a face cu o contradicție aberantă între acte normative de aceeași putere și indiferent care ar fi aplicabil, noua prevedere aduce atingere gravă Constituției României, respectiv art. 40 alin 3 care nu permite adăugarea unei noi categorii căreia să i se aplice incompatibilitățile.

Deci guvernul a confundat scopul cu mijloacele.

A stabilit mai întâi o condiție fără a defini premisele. Confuzia creează, în realitate, în cea mai clasică abordare o discriminare perfectă. Discriminarea constă tocmai în faptul că, acești directori, așa cum sunt ei definiți de lege, au doar ca atribut special această incompatibilitate fără a beneficia și de drepturile conferite de legea funcționarilor publici.

Ar fi însă nefiresc, într-o altă ordine de idei, să punem pe picior de egalitate (în ceea ce privește incompatibilitățile) această categorie socio-profesională cu judecătorii Curții Constituționale, avocații poporului, magistrații, membrii activi ai armatei, polițiștii și alte categorii de funcționari publici stabilite prin lege organică. Așadar, categoriile de funcționari publici care nu pot face parte din partide politice putem enumera categoria înalților funcționari publici, adică prefecții, subprefecții și inspectorii guvernamentali.

Alături de aceste categorii profesionale, dacă am accepta introducerea directorilor și directorilor adjuncți din instituțiile de învățământ ar însemna, de fapt, să acceptăm că și grila de salarizare a acestora ar trebui să fie similară, dacă nu identică, potrivit acelorași principii dintr-o lege adoptată tot prin asumarea răspunderii guvernamentale în aceeași zi cu legea pe care prin prezenta o criticăm.

În altă ordine de idei, incompatibilitatea prevăzută de art. 40 alin. 3 are la bază, de fapt, funcționarea statului de drept și o logică în ceea ce privește controlul puterilor statului între acestea.

Enunțarea unui deziderat potrivit căruia se realizează depolitizarea sistemului de educație din România nu este însă suficientă pentru a crea un dezechilibru în ceea ce privește drepturile fundamentale prevăzute și acestea tot de Constituția României.

În ceea ce privește discriminarea creată, Curtea Constituțională s-a pronunțat deja în numeroase rânduri și de fiecare dată au prevalat Drepturile Fundamentale ale Omului, chiar și atunci când guvernele au încercat restrângerea acestora.

Considerăm că, și din acest punct de vedere, legea educației naționale este neconstituțională și că în mod sigur o astfel de inadvertență nu ar fi scăpat dezbaterii parlamentare, dacă aceasta ar fi fost posibilă.

Cenzura constituțională rămâne singura pârgie la îndemâna parlamentarilor pentru înlăturarea înainte de promulgare a acestui text cu caracter vădit neconstituțional.

O altă prevedere cel puțin curioasă, din punctul de vedere al mecanismului instituțional, ce se aplică acestei categorii profesionale, cum spuneam sui generis, pentru că, în caz de incompatibilitate, aceasta se constată de către Inspectoratul Județean și are ca finalitate **„desfacerea disciplinară contractului individual de muncă al persoanei în cauză.”**, sancțiune fără precedent, în dreptul pozitiv în materie.

Incompatibilitățile se soluționează potrivit legii, dând dreptul persoanei în cauză de a opta între cele două calități incompatibile, atunci când se pune în discuție incompatibilitatea și nicidecum o sancțiune ce poate aduce atingere unui contract individual de muncă, mai mult, ab initio, arătându-se și temeiul desfacerii contractului de muncă și anume, cel disciplinar. Fără a pune în discuție faptul că, spre deosebire de alte categorii profesionale, directorii așa cum sunt ei definiți de actuala lege nu au dreptul de a opta așa cum au ceilalți.

Raportul de muncă nu poate înceta disciplinar decât ca urmare a unei fapte ce are la bază abaterea disciplinară și nicidecum o

incompatibilitate prevăzută de lege care eventual poate conduce la încetarea unei sau alteia dintre calități. Și acest lucru se întâmplă tot ca o sancțiune, dar ca o sancțiune de sine stătătoare, proprie incompatibilității și nicidecum răspunderii disciplinare. Mai mult, potrivit Legii nr.128 din 12 iulie 1997 privind Statutul personalului didactic, art. 21 alin (2), directorii din învățământul preșcolar, primar, gimnazial și profesional încheie un contract de management, **și nu de muncă**, cu Inspectoratele Județene, respectiv a municipiului București, iar directorii din învățământul de stat liceal și postliceal, încheie contractul de management cu Ministerul Educației. Așadar, inspectorul general de la județ sau municipiul București, în litera acestei legi, urmează să intervină și să desființeze un contract de management în exprimarea statului personalului didactic, respectiv un contract individual de muncă, în exprimarea legii care prin prezenta, o criticăm, în care inspectoratele nu sunt parte, cazul învățământului liceal. Prin urmare, această prevedere abuzivă dă peste cap instituții de drept, acte normative în vigoare și creează disproporții și discriminări inutile.

Nu în ultimul rând, dacă avem în vedere faptul că alegerea unui director de școală se realizează prin votul consiliului de administrație, care la rândul lui e format din o treime profesori din școală, o treime persoane desemnate de consiliu local și o treime părinți, observăm că toate aceste trei categorii socio-profesionale ce aleg directorul, respectiv directorul adjunct, pot fi membri ai unui partid politic. Mai mult, dacă admitem că toate aceste persoane pot fi membri a unui partid sau partide diferite, putem trage concluzia că teoretic, alegerea directorului sau a directorului adjunct poate fi politică. Adică, directorul sau directorul adjunct nu pot fi membri ai unui

partid politic, dar alegerea lor poate fi făcută politic. Iată că, în fapt, soluția aleasă de către guvern (fără a fi dezbătută în parlament, dar nici cu partenerii sociali) poate produce și de ce să nu recunoaștem, în cele mai multe cazuri așa va fi, un adevărat criteriu ce se va rostogoli în sistemul de învățământ, și anume, algoritmul politic al localității se va regăsi în algoritmul numărului de directori din respectiva localitate. În fine, depolitizarea învățământului românesc alegațiune are doar caracter enunțativ, dar nu și practic. Se va ajunge de fapt la politizarea controlată a sistemului de învățământ din România. Astfel, **Art. 251 – „Incompatibilități**

- (1) Exercițarea funcției didactice de conducere, de director într-o unitate de învățământ este incompatibilă cu calitatea de membru al vreunui partid politic sau al vreunei organizații căreia îi este aplicabil același regim juridic ca și partidelor politice sau al fundațiilor ori asociațiile care funcționează pe lângă partidele politice.
- (2) Incompatibilitatea prevăzută la alin. (1) se aplică și directorului adjunct.
- (3) Directorilor și directorilor adjuncți le este interzis ca, în exercitarea atribuțiilor ce le revin, să exprime sau să manifeste public convingerile și preferințele lor politice ori să favorizeze vreun partid politic sau vreo organizație căreia îi este aplicabil același regim juridic ca și partidelor politice.
- (4) Constatarea stării de incompatibilitate se face de către Inspectoratul Școlar Județean/ Inspectoratul Școlar al Municipiului București și se sancționează cu desfacerea disciplinară contractului individual de muncă al persoanei în cauză.”

2. O a doua prevedere neconstituțională, în opinia redactorilor prezentei sesizări constituie de fapt, o altă discriminare pe care guvernul o introduce, de data aceasta, în rândul elevilor este aceea prevăzută de art. 54. alin (11) prin care legea conferă avantaje celor care sunt absolvenții unei instituții de învățământ de stat în dauna absolvenților de instituții particulare de învățământ. Potrivit art. 4 alin. (2) din Constituție „România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială.” În art. 54 alin (11) din legea educației naționale, a face diferența între doi absolvenți cetățeni români pe criteriul tipului de unitate școlară pe care au absolvit-o constituie o încălcare gravă a principiilor „a dezbinda” absolvenții liceelor din România constituie o gravă eroare care în prezența dezbaterii parlamentare a acestei legi nu ar fi apărut în forma sa finală. Această discriminare ținută spre tineri nu poate fi trecută cu vederea și din nou poate constitui izvorul sau sursa altor discriminări și anume, acelea cum ar fi statutul social sau apartenența socială. Nu este posibil ca absolventul învățământului de la o unitate de stat să beneficieze în mod gratuit de posibilitatea de a susține examenul de bacalaureat de două ori, iar cel de la învățământul privat o singură dată. Această interpretare se desprinde cu ușurință din împrejurarea că guvernul face diferența între elevii din unitățile de stat și cei de la învățământul privat. Lipsa egalității de șanse garantată de art. 4 alin. 2 din Constituție atrage după sine o discriminare ce nu poate fi trecută cu vederea, chiar dacă procesul de legiferare este cel al asumării Guvernului.

3. Al treilea aspect ce vizează critici de neconstituționalitate a proiectului legii educației naționale se desprinde și din textul art. 23 alin 1 raportat la art. 331 alin 2, unde se arată că „la nașterea” fiecărui copil cetățean român urmează să primească din partea bugetului de stat 500 Euro, chiar dacă nu se știe sub de formă, pentru că normele metodologice vor fi elaborate abia peste 10 luni de la intrarea în vigoare a legii:

„Art. 23 - Sprijinul acordat de stat pentru exercitarea dreptului la educație permanentă (1) Statul sprijină dreptul la educație permanentă prin acordarea sumei reprezentând echivalentul în lei a 500 EURO, calculat la cursul de schimb leu/euro comunicat de Banca Națională a României și valabil la data plății, fiecărui copil cetățean român, la nașterea acestuia. Suma este acordată în scop educațional în beneficiul titularului, din bugetul de stat prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale.”

„ Art 331 (2) În termen de 10 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Educației, Cercetării și Inovării va elabora normele metodologice, regulamentele și instrucțiunile ce decurg din aplicarea prezentei legi, iar acestea se vor publica în Monitorul Oficial al României, partea I.”

Din acest text normativ se naște ideea că fiecare copil, după ce el se naște, sau după 10 luni de la intrarea în vigoare, dar după elaborarea normelor metodologice și publicarea lor în Monitorul Oficial, va primi 500 Euro care vor putea fi folosiți exclusiv pentru instruirea și educația acestuia.

Firese pare întrebarea, în lumina art. 16 alineatele 1 și 2 din Constituție : *Articolul 16 (1) ” Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege.”*, cum se poate ca un copil, de asemenea, cetățean român, care se naște sau s-a

născut înainte de intrarea în vigoare a acestui act normativ să nu beneficieze de această sumă de care beneficiază toți ceilalți cetățeni români care se nasc după intrarea în vigoare a prezentei legi.

Așadar, discriminarea vădită pe criteriul vârstei cetățeanului român ce transpare din această dispoziție este evidentă, și în mod clar ea trebuie sancționată având în vedere că atât Constituția României, dar și numeroasele acorduri europene și internaționale la care România este parte, recomandă abolirea oricărei forme de discriminare. Chiar Onorata Curtea Constituțională, în numeroase decizii, a constatat și sancționat ferm orice formă de discriminare supusă analizei.

Este impardonabil acest tip de discriminare între cetățenii aceluiași stat care are ca temei momentul nașterii, respectiv momentul dobândirii cetățeniei, mai cu seamă, atunci când vorbim despre nevoia de educație și instruire permanentă. Cu alte cuvinte, nevoia de instruire și educare permanentă o are fiecare cetățean român, indiferent dacă aceste se naște înainte sau după intrarea în vigoare a unei legi ce urmează a fi adoptată chiar și prin „asumarea răspunderii guvernului”.

4. Încă un aspect de abatere constituțională a guvernului vizează învățământul superior și autonomia acestuia.

În ceea ce privește învățământul superior, și de această dată, guvernul a reușit, prin prisma prevederilor art.298 alin 1 să înfrângă o garanție a învățământului universitar oferită de Constituție, respectiv cea prevăzută de art. 32 alin. 6: "Autonomia universitară este garantată."

Art. 298, alin. (1) : "(1) În cazuri bine justificate, în perioada unei legislaturi de 4 ani, ministrul educației, cercetării și inovării poate, prin ordin, să suspende din funcție pe rectorul unei instituții de învățământ superior de stat sau particulare acreditate sau autorizate provizoriu." , din legea educației naționale, de fapt, încearcă prin sintagma „în cazuri bine justificate” să intervină în viața universitară și nu oricum, ci la cel mai înalt nivel, adică în conducerea universităților ce sunt reprezentate de rectorii acestora. Prevederea potrivit căreia ministrul educației poate dispune suspendarea unui rector, maschează, de fapt, imixtiunea executivului în ceea ce Constituția României denumeste autonomie universitară garantată. În economia textului constituțional, puține valori sunt „garantate”, așa cum este garantată autonomia universitară.

Așa cum criticam această lege atunci când reglementa statutul directorilor și directorilor adjuncți ai unităților de învățământ și spuneam, de fapt, că prin modalitatea de alegere a acestora se intenționează, practic, controlarea politică potrivit algoritmului fiecărei localități, învedereăm Onoratei Curți, că și de această dată, prin suspendarea rectorului de către ministrul educației, membru al puterii executive, se săvârșește de fapt, din nou un abuz ce sfidează prevederile constituționale.

5. *Chestiunea majoră de ordin procedural vizează de fapt, modalitatea de legiferare, așa cum a înțeles-o guvernul prin asumarea răspunderii, în aceeași zi, pe trei proiecte de lege.*

Critica relativă la faptul că, guvernul și-a asumat răspunderea pe mai multe domenii de activitate contravin prevederilor articolului 114 alin (1) din Constituție.

„ARTICOLUL 114

(1) Guvernul își poate angaja răspunderea în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în ședință comună, asupra unui program, a unei declarații de politică generală sau a unui proiect de lege.”

Din analiza sumară a acestui text, putem constata, cu bună credință, că temeiul constituțional al „angajării răspunderii” acestui guvern în fața Parlamentului pe un proiect de lege potrivit tezei ultime a alin 1 din art. 114 din Constituție.

Din capul locului, procedura asumării răspunderii în fața Parlamentului în aceeași zi a trei proiecte de legi, iar în anumite cazuri, pachete de legi, reprezintă o înțelegere a textului constituțional, cu rea credință, reprezentând, în fapt, un abuz în ceea ce privește „angajarea răspunderii”.

Evident, dacă legiuitorul ar fi dorit să permită guvernului să-și asume răspunderea pe mai multe legi sau pachete de legi ar fi făcut acest lucru, prevăzând în mod expres, această posibilitate. Or, dimpotrivă dispoziția constituțională folosește o procedură în cadrul enumerării, **restrictivă**, și anume, „proiect de lege”, **la singular**. Constatăm, în fapt, că o procedură în cadrul parlamentar reglementat de Constituție este de fapt confundat cu o practică guvernamentală ce are la bază principii de ordin politic și nicidecum de legiferare, așa cum este prevăzută în art. 73 din Constituție.

Așa fiind, considerăm, chiar și într-un context mai larg că asumarea răspunderii de către acest guvern folosind procedura prevăzută din art. 114 din Constituție a 5- a oară, în nici 9 luni calendaristice, constituie un

fapt deliberat care, evident, nu are caracter întâmplător, ci constituie o siluire a normei constituționale.

În fapt, art. 114 conferă guvernului posibilitatea ca în timpul unui mandat să apeleze la asumarea răspunderii, într-o perioadă mai grea, când întâmpină dificultăți în cadrul procedurilor de dezbateri parlamentare, pe marginea unui proiect de lege.

Pentru asemenea situație, de excepție, în timpul unui mandat, legiuitorul întinde o mână de ajutor celui care guvernează și îi dă posibilitatea de „a risca” un proiect de lege deodată cu propriul său mandat, la conducerea executivă a țării.

Având în vedere toate acestea, considerăm că, am asistat la o demonstrație de forță a guvernului și nu la o veritabilă asumare a răspunderii guvernului în fața Parlamentului. Se dorește adoptarea a trei acte normative, respectiv: Proiectul Legii educației naționale, Proiectul de Lege privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, Proiectul de Lege privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, acte normative care, fără nici o putință de tăgadă vor avea efect asupra întregii populații a României, și nu doar cu privire la un grup determinat dintr-un domeniu de activitate sau categorie socio-profesională distinctă, așa cum arată litera și spiritul legii fundamentale.

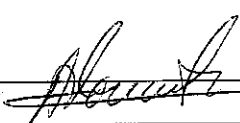
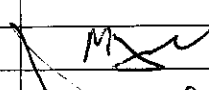
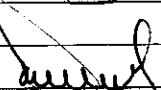
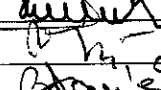
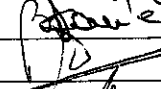
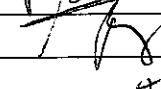
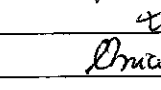
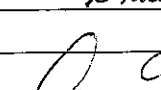
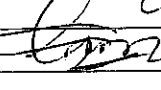
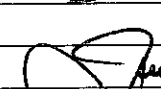
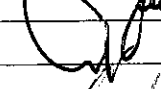
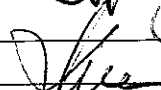
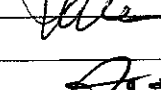
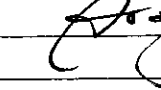
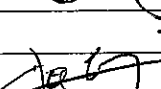
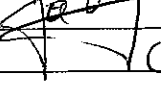
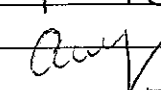
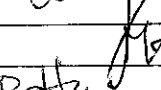
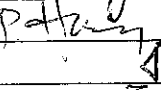
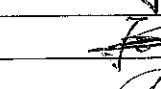
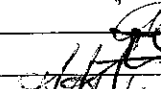
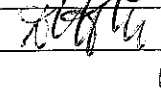
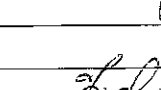
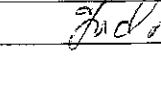
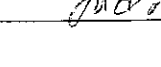
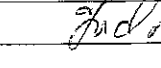
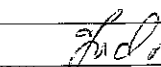
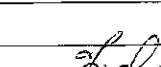
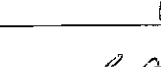
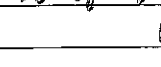
Aceasta, de fapt, este încă una din rațiunile enunțului restrictiv a alin. 1 din art. 114, care permite guvernului să aibă la un moment dat o poziție privilegiată față de Parlament și practic, substituirea guvernului în activitatea de legiferare a celui din urmă.

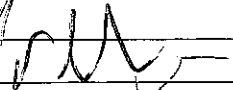
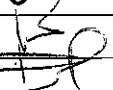
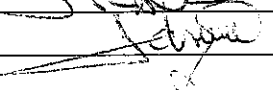
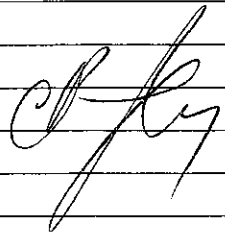
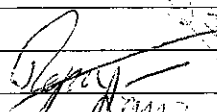
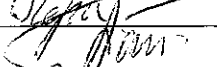
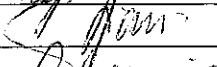
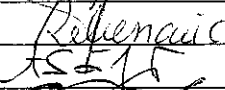
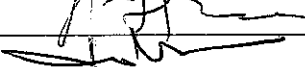
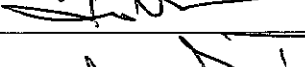
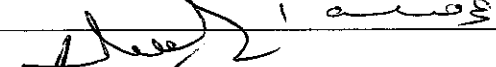
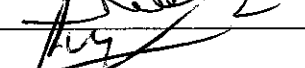
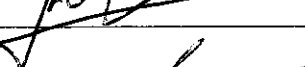
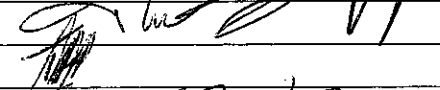
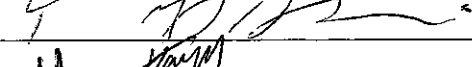
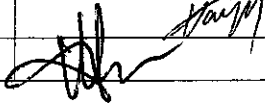
Considerăm că, dacă ținem seama de cele ce preced, întreg demersul Guvernului este unul neconstituțional, iar dacă observăm și împrejurarea că, în nici nouă luni calendaristice, acest guvern și-a asumat pentru a cincea oară răspunderea în fața Parlamentului, putem trage concluzia că excepția legiuitorului constituțional constituie, de fapt, o regulă (cel puțin pentru actualul guvern), iar acest lucru trebuie fără îndoială, cenzurat.

Având în vedere cele ce preced, Vă solicităm, în calitate de cenzor suprem a actelor normative cu caracter de lege, să constatați abaterile grave ale legii educației naționale, înregistrată sub nr. PL-x 393/2009, și pe cale de consecință, în conformitate cu prerogativele Înaltei Curți, neconstituționalitatea prevederilor normative criticate prin prezenta, înainte de trimiterea legii spre promulgare Președintelui României. Fiecare din punctele dezvoltate, în prezenta, constituie de sine stătător, un temei suficient, în opinia noastră, pentru a pronunța neconstituționalitatea legii educației naționale.

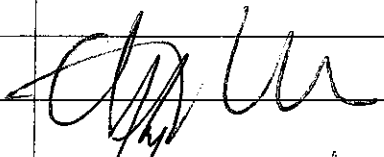
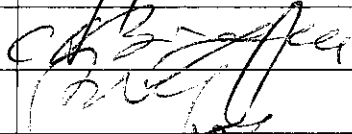
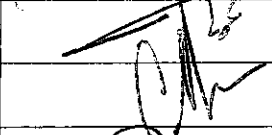
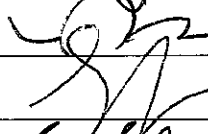
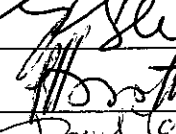
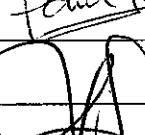
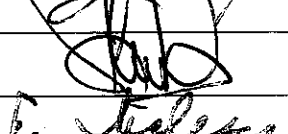
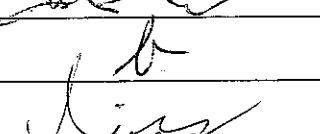
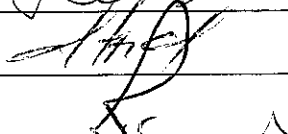
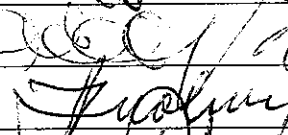
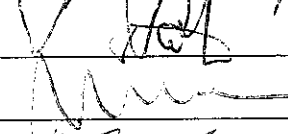
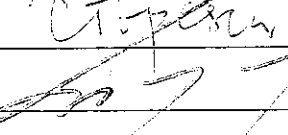
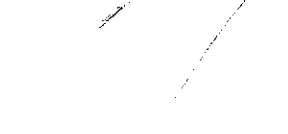
Asigurându-Vă de înalta noastră considerațiune, prezenta sesizare conține 15 pagini, exclusiv anexa cu semnăturile de susținere a prezentei.

Tabel de semnături pentru susținerea sesizării la Curtea Constituțională a
Legii educației naționale (PL-x nr. 393/2009)

NR. CRT.	Deputat PNL	Semnătura
1.	Adomnitei Cristian	
2.	Almajanu Marin	
3.	Atanasiu Teodor	
4.	Banu Mihai	
5.	Berci Vasile	
6.	Bordeianu Dan	
7.	Bostan Emil	
8.	Buda Viorel	
9.	Budurescu Daniel	
10.	Buican Cristian	
11.	Burlacu Cristian	
12.	Calimente Mihăiță	
13.	Cazan Mircea	
14.	Chițoiu Daniel	
15.	Chiuariu Tudor	
16.	Cristian Horia	
17.	Dobre Ciprian	
18.	Dobre Victor Paul	
19.	Donțu Aurel Mihai	
20.	Dragomir Gheorghe	
21.	Dumitrică George	
22.	Fenechiu Relu	
23.	Gabor Gheorghe	
24.	Gavrilescu Grațiela	
25.	Gerea Dominic Andrei	
26.	Gorghiu Alina	
27.	Holban Titi	
28.	Horj Pavel	
29.	Irimescu Mircea	
30.	Jolța Nicolae	
31.	Lupu Mihai	
32.	Morega Dan Ilie	
33.	Motreanu Dan	
34.	Nicolăescu Eugen	
35.	Olteanu Bogdan	
36.	Orban Ludovic	

37.	Palăr Ionel	
38.	Palașcă Viorel	
39.	Păsat Dan	
40.	Pieptea Cornel	
41.	Plăiașu Gabriel	
42.	Pocora Cristina	
43.	Pop Virgil	
44.	Popa Marius Octavian	
45.	Popescu Tăriceanu Călin	
46.	Rebenciuc Neculai	
47.	Săftoiu Adriana	
48.	Săpunaru Nini	
49.	Scutaru George	
50.	Stroe Ionuț Marian	
51.	Știrbu Gigel	
52.	Tăbugan Ion	
53.	Taloș Gheorghe Mirel	
54.	Timiș Ioan	
55.	Tușa Diana Adriana	
56.	Țaga Claudiu	
57.	Țîmpău Radu	
58.	Țintean Ioan	
59.	Țurcanu Florin	
60.	Uioreanu Horea Dorin	
61.	Varga Ana Lucia	
62.	Voicu Mihai	

Senatori PNL

Nr. crt.	Nume și prenume	Semnătura
1.	Antonescu Crin George Laurențiu	
2.	Berca Gabriel	
3.	Bîgiu Cristinel	
4.	Boitan Minerva	
6.	Cîbu Sever Constantin	
7.	David Cristian	
8.	Diaconu Mircea	
9.	Frâncu Emilian	
10.	Ghișe Ioan	
11.	Hașotti Puiu	
12.	Ichim Paul	
13.	Luca Raymond	
14.	Măgureanu Cezar	
15.	Mărcuțianu Ovidius	
16.	Meleșcanu Teodor Viorel	
17.	Mustățea Vasile	
18.	Nedelcu Vasile	
19.	Nicoară Marius	
20.	Nicoară Romeo	
21.	Oprea Mario Ovidiu	
22.	Pașca Liviu Titus	
23.	Popa Cornel	
24.	Prodan Tiberiu Aurelian	
25.	Robu Nicolae	
26.	Rușanu Dan Radu	
27.	Topescu Cristian	
28.	Vosganian Varujan	